

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **G. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou, 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2008, č. j. 61 Az 70/2008 – 22,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2008, č. j. 61 Az 70/2008 – 22, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2008, č. j. 61 Az 70/2008 – 22, byl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) na její žádost ustanoven zástupcem pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 9. 2008, č.j. OAM-633/Vl-07-11-2008, Mgr. Ing. Jan Zonek, advokát se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, že stále bydlí v Praze, a proto žádá o ustanovení bezplatného právního zástupce a tlumočníka v Praze. Následně doplnila kasační stížnost a v tomto doplnění vyslovila nedůvěru k ustanovenému zástupci, protože tento, aniž by s ní měl schůzku nebo se s ní telefonicky spojil, napsal doplnění k žalobě, se kterým stěžovatelka nesouhlasí. Nechápe proto, jakým způsobem mohl toto doplnění její žaloby sepsat. K panu advokátovi proto nemá důvěru. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil, a aby jí byl ustanoven zástupce a tlumočník z Prahy.

V podání ze dne 26. 2. 2009 ustanovený zástupce sdělil Nejvyššímu správnímu soudu, že mu není známo, proč by mezi ním a stěžovatelkou mělo dojít ke ztrátě důvěry a dále uvedl, že přípisys zaslané z jeho strany stěžovatelce by mohl soudu na vyžádání zaslat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatelka jako jeden z důvodů podané kasační stížnosti uvedla nedůvěru k ustanovenému zástupci, je třeba uvést, že vzájemná důvěra mezi advokátem a klientem je, jak vyplývá z ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jedním ze základních předpokladů pro poskytování právních služeb advokátem klientovi. Důvěra je subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický stav určité fyzické osoby, o němž je schopna relativně přesně referovat pouze tato osoba sama. Protože takto úzce pojímaná kategorie důvěry by v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení konkrétní osoby, je třeba důvěru vnímat širěji, a to i v rovině objektivní, tj. zda reálně existují okolnosti, které by mohly vést k legitimnímu závěru o narušení důvěry mezi advokátem a jeho klientem.

Nejvyšší správní soud již judikoval, že při rozhodování o žádosti o zrušení ustanovení zástupce je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro tento postup dány zákonné důvody a zda se pod tvrzenými skutečnostmi neskrývají jiné okolnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 As 43/2007 - 156). V daném případě z ničeho nevyplývá, že by se stěžovatelkou uváděné důvody odlišovaly od důvodů skutečných. Z obsahu spisu nelze dovodit, že tvrzení stěžovatelky o narušení její důvěry k ustanovenému advokátovi, je nepravdivé. Pokud stěžovatelka uvedla, že nemá k ustanovenému advokátovi důvěru, neboť bez jejího vědomí součinnosti doplnil její žalobu, přičemž ona s tímto doplněním nesouhlasí, jedná se o důvod, který má svou relevanci. Takový postup ustanoveného zástupce za situace, kdy není prokázáno, že by jeho klientka (v daném případě stěžovatelka) byla nekontaktní, mohl vést k narušení nezbytné důvěry mezi ustanoveným zástupcem a jeho klientkou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro úplnost poukazuje také na to, že sice ustanovený zástupce ve svém podání sdělil, že může přípisys zaslané jím stěžovatelce na vyžádání zaslat, ale na následný požadavek soudu v tomto směru pak reagoval odmítavě.

Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu